

БРАНИМИР СЪБЕВ

СТРАХ ОТ СТРАХА

chitanka.info

*На племенника ми Мирослав, който ми разказа
страшните истории.*

Летният лагер е събитие, за което мечтае всяко дете. И тази година директорката на N-ската гимназия реши да организира нещо подобно в стария санаториум, който се намираше на десетина километра извън града. Нека децата видят и те малко природа, чист въздух и прочее. Събраха се около четирийсет хлапета, всичките от IV до VI клас и заминаха с един раздрънкан „Чавдар“ към санаториума в петъчния следобед. Лагерът се водеше от четирима учители, които следяха за дисциплината — учителката по химия, сухата математичка, пълничката биоложка и учителят по физкултура. Шофьорът излезе от града, подмина двата завода и запустелия стадион, зави наляво и шофира близо километър по прашния път, докато стигне до санаториума. С крясъци и викове всичките деца се изсипаха от автобуса. Шофьорът каза на учителката по математика:

— Е, аз потеглям обратно. Ще дойда да ви взема в неделя в три следобед.

— Добре — въздъхна математичката и намести очилата си.

Учителите слязоха и автобусът се отправи обратно към Свищов. Тягостна тишина се бе възцарила внезапно сред скупченото множество — нещо, необичайно за толкова много деца. Причината беше сградата — мрачна и зловеща, извисяваща шестетажна снага пред тях. На много места мазилката ѝ бе изпопадала, тук-там имаше счупени прозорци, а фонтанчето пред главния вход бе затлачено. Отляво се намираха тенискортът и баскетболното игрище. Настилката им беше напукана и в пукнатините бяха избуяли големи туфи трева. Единствената следа от спорадично човешко присъствие бе тази на „клиентите“ на пунктовете за вторични суровини — телените огради, железните пръти и бетонните колове липсваха. Крадците бяха отрязали даже и кошовете за баскетбол.

Учителите влязоха първи — естествено, беше отключено. Започнаха бързо да настаняват по прашните стаи потиснатите от атмосферата деца. За щастие, повечето си носеха предвидливо

фенерчета — оказа се, че в сградата няма ток. Препоръчаха да не затварят вратите — бравите или липсваха, или бяха повредени и някои деца можеха да се окажат заключени. Беше началото на юни и студът не бе нещо, от което някой се притесняваше. Децата извадиха храната, която си бяха взели, хапнаха и настроението им се възвърна. Поиграха кротко, разходиха се навън и накрая се прибраха обратно по стайте, защото бе започнало да се стъмва, а санаториумът беше построен направо в гората.

Не след дълго учителите заспаха, изморени от пътуването — сухата математичка и възпълната учителка по биология в леглата си, а физкултурникът и химичката на дивана във фоайето, прегърнати като гимназисти. Сънят обаче бягаше от очите на пълните с енергия деца. Те тихо слушаха музика от джииесемите си, играеха на карти, пушеха скришом. Чак към полунощ повечето заспаха — кои по изтърбушени фотьойли, кои в продънени кровати.

Само на четвъртия етаж, в стая 407 се намираше една компания, която и не помисляше да си ляга. Вътре се намираха десетина деца, макар че учителите забраниха да се събират повече от четирима в една стая. Единствената светлина вътре идваше от няколко запалени свещи — също строго забранено поради опасността от пожар.

След като всичко им омръзна — ядене, карти, музика, игра на „пържолки“ и „бутилка“, някой предложи:

— Хайде да си разказваме страшни истории. Искате ли?

— Хайде! — въодушеви се един висок и русоляв шестокласник от Белене. — Аз ще разкажа първи.

— Добре, разказвай — подканиха го две-три деца.

— Окей, започвам. Значи, разправям ви истина и сегашно реално събитие, а не някаква брадата приказка. Има един дядо в Белене, турчин. Всички казват, че се е побъркал, ама странят от него и бягат. Даже комшиите му се изнесоха.

— Защо? — попита недоумяващо едно момиче от Свищов.

— Защото преди години жена му починала... А сега, доста често, можеш да го видиш тоя дядо, дори и посред бял ден, да седи на пейката пред къщата си, да си пуши кротко и от време на време да си приказва сам. Ама ако минеш нощем край къщата му, ще видиш, че не си говори сам, а говори на една сянка...

— Абе да! — усъмни се шестокласник от Никопол с наболи мустачки. — Не може да бъде.

— Истина е — обади се нисък петокласник от Белене, пушещ небрежно. — Аз съм му градски и знам за този случай. Ама има и още истории — Белене е пълно с тях. Веднъж един мъж си пийнал и тръгнал да сваля някаква мадама. Отишли някъде по брега на Дунава — искали да правят това-онова. Той й вика: „Хайде тук“, а тя го дърпа все по-навътре, към едни камъни досами брега. Накрая онзи не издържал, хванал я и й дръпнал полата нагоре.

— И после? — ухили се никополчето.

Малкият беленчанин пусна кръгче дим от цигарата си.

— Краката на жената били магарешки.

— А стига бе! — шашна се мустакаткото.

— Искам и аз да ви разкажа една! — обади се чернокосо свищовлийче с яркосини очи. — Значи, отишла една жена посред нощ на свищовските гробища да занесе цветя на гроба на мъжа си. За какво ли й е било през нощта да ходи там... Отишла тя, оставила цветята, оплаквала на гроба и изведнъж чула недалеч зад себе си звуци на цигулка. Обърнала се и видяла един стар дядо с побелели коси да седи на един гроб и полека да тегли лъка по струните. А дядото бил полупрозрачен — през него се виждало... Уплашила се и побягнала. На другия ден отишла, ама по светло на гробищата, и право на гроба, дето седял дядото призрак. И какво мислите, прочела на надгробната плоча?

— Ми не знаем, ти ще кажеш — додаде нетърпеливо една беленчанка.

— Човекът, който лежал в този гроб, бил известен цигулар.

— Ами то се и очакваше — обади се русо четвъртокласниче от Ореш. — Чакайте да ви разправя една история, дето един братовчед на тати му я е обаждал. Значи, на този братовчед на тати умира сестра му съвсем млада. И погребали я, отишли на кръчма родата, почерпили се за бог да прости, пък се понапили. А знаели за едно предание — че ако един човек е починал и ти през нощта заровиш празно шише в гроба му, на другия ден сутринта щом изровиш шишето и погледнеш срещу слънцето, ще видиш вътре последното желание на починалия. И братовчедът отишъл през нощта и заровил една бутилка в гроба на

сестра си. На сутринта отива, изравя я, изправя шишето срещу слънцето... и вижда вътре сестра си, облечена в булчинска рокля.

— Брей... Искала е да се омъжи! — ахна никополския.

— Абе ти все се обаждаш, я разкажи нещо! — додаде сърдито беленчанката.

— Ще обадя, що да не обадя... Ама после и ти ще обадиш нещо. 'Начи, туй тейко ми го е разправял. Ходил през нощта да лови риба на Дунава съвсем сам. По едно време вижда над водата да се носи някакъв бял облак, като пара. А от облака се чува смях, плискане. Като се взрял — що да види: някакви голи момичета, млади, красиви, смеят се и играят във водата. Вкаменил се от страх... То туй били самодиви! Добре че не го видели. Я сега ти разказвай.

— Добре де — тросна се беленчанката. — Това, дете ще го разкажа, моите градски сигурно го знаят. Имаше една стара баба в Белене, дете живееше на брега на Дунава, тя почина. Ама си беше вещица — правеше магии, проклинаше хората, ходеше по гробищата и обръщаше кръстовете на мъртвите наопаки. Веднъж прокле собствения си внук, а той още на другия ден почина. А беше млад, на двайсетина години. Леля му плачеше на погребението, крещеше срещу бабата, а тя проклетиса и нея. И да видиш — на следващия ден на лелята мъжа ѝ, електричар, както поправял жиците на един дирек, паднал от него и сега е инвалид, а свекъра ѝ умря скоро след туй...

— Истина е — закимаха в такт двамата беленчани.

— Хей, момче, ти си много тих, разкажи нещо! — избоботи никополския.

Призивът беше отправен към едно ниско, набито петокласниче, живеещо нейде из Балкана. То се сепна, примигна веднъж-дваж и започна да разказва, запъвайки се на места от притеснение:

— Ами аз съм чувал една история, дете жена и мъж се оженили. Една нощ се прибирали вкъщи, ама нещо им се развалила колата. Мъжът излязъл да търси помощ, а жената останала в колата. Седяла, седяла, чакала. Изведнъж отнякъде изскочил грамаден вълк и започнал да я напада, мъчейки се да влезе в колата. Тя пищяла, ритала го, блъскала го с вратата, а той ѝ късал роклята със зъби. Внезапно отнякъде пропял петел. Вълкът замръзнал, скокнал и избягал. След малко мъжът ѝ се върнал и тя уплашено му забърборила какво се е

случило. А той само се засмял... а между зъбите му имало конци от роклята ѝ.

— Ауууу! — зави големият беленчанин и стресна момичетата, които изпискаха уплашено.

Балканджийчето го изгледа сърдито и продължи:

— Видяла жената, че мъжът ѝ е върколак, и се свряла уплашено в колата. Оня човъркал автомобила, оправил го и се прибрали. Тя разправила всичко на майка си. Пък майка ѝ си падала нещо ясновидка. И скроили план, та успели да бутнат върколака в една запалена пещ. Затворили вратичката и той изгорял жив вътре.

— Чувал съм нещо подобно — обади се едно момче от Троян със зелени очи. — А знаете ли в Троян сега каква история се шири? В тавана на една запустяла къща се събират метъли да пият и пушат трева. И винаги като се напушат яко виждат едно и също — стената се разтваря, от нея излизат хора, оглеждат метълите и преминават през отсрещната стена. Метълите започнали да мъкнат и разни нормални, обикновени хора, да ги напушват и да ги насмъркват — всичките виждат същото, как стената се отваря и от нея излизат хора. Уплашили се и отишли при една врачка. А тя още щом ги видяла на прага си и им казала: „Абе момчета, вие сега ходите на едно място, ама спрете да ходите там“.

— Ми правилно им е казала, защо са ходили? — обади се Големия беленчанин. — В Белене наскоро един батко минавал покрай една къща зимата. И изведнъж нещо започнало да го души. Паднал на земята той, причерняло му пред очите, ама добре че отнякъде се появили три момичета, дето се смеели, и изведнъж го отпуснало. Скочил той, побягнал към една близка кръчма, нахълтал вътре и разправил какво го е сполетяло. В кръчмата му се скарали, казали му, че е пиян. Той си тръгнал. Ама за проклетия минал покрай същата къща. И пак го стиснало за гърлото онова нещо. Този път обаче нямало кой да мине да го отърве и припаднал. На сутринта го намерили и го свестили, ама бил измръзнал и се наложило в болницата да му отрежат пръстите на ръцете и на краката.

— Вярно е! — възбудено се обади Малкия беленчанин. — А пък аз чух за някакъв човек, дето вечерта се разхождал по брега на Дунава и видял една жена да пише нещо по пясъка. Той я попитал какво пише, а тя се обърнала към него — лицето ѝ било жълто. Човекът се уплашил

и отминал. А на другия ден видял в града некролог със снимката на тази жена, и в некролога пишело, че е починала преди няколко месеца...

— Белене е прокълнато място — съгласи се беленчанката. — На мене баба ми е разправяла, че през войната имало един католически свещеник от Полша, избягал тука да не го убият немците. Бил много вярващ, нещо като светец. Един човек в града ни тогава се оженил. Кротък човек бил, ала изведнъж се променил — карал се на жена си, биел я, пиянствал, играел комар... Веднъж дошъл пиян в черквата да я прибере. Попът го видял, отишъл при него и започнал да говори нещо на латински и да люлее кадилницата около главата му. Паднал човекът на земята, загърчил се и изведнъж от устата му изскочил някакъв черен дим — като мрак. После се свестил, отишъл си вкъщи и отново станал кротък и благ, какъвто бил и преди.

— А аз знам една история, дето не съм сигурен от кой град е точно, ама много ми хареса и ще ви я разкажа — обади се свищовлията, който разказа за цигуларя. — Значи, отишъл един пич на дискотека и се запознал с едно гадже. Танцували, свалили се, отишли на кафе. Там тя разляла кафето на роклята си, станало й петно. Накрая младежът я изпратил до вкъщи с уговорката, че ще се видят на другия ден. Отишъл на другия ден той и позвънил. Излязла майка й. Той й обяснил така и така, че идва за дъщеря й, а майката като ревнала. Дъщеря й била починала преди няколко години. Не повярвал младежът и накрая се стигнало до там, че разкопали гроба. А в ковчегата момичето лежало младо и красиво, сякаш през всичките тези години въобще не се е разлагала. А на роклята й имало петно от кафе...

— Пък в Белене ми обадиха за една жена, която имала червени очи и можела да се превръща в котка — започна Големия беленчанин.

— Е, стига с вашите беленски истории де! — обади се сърдито троянския. — Хей, ти не се обаждаш въобще, я разкажи нещо.

Последното беше отправено към едно мълчаливо и уплашено на вид красиво момиче с руса коса. На лицето й се мъдреха големи очила, а около врата й бе увито малко бяло шалче. Тя гледа няколко секунди цялата компания, после бавно започна:

— Ами аз съм от Янтра. Това е едно село на едноименната река. Чувала съм една история за жена, която се събудила през нощта и отишла в съседната стая, защото бебето й плачело. Като отворила

вратата, замръзнала от ужас — някакъв нисък, гърбав мъж, целия космат, се бил надвесил над люлката. Това било таласъм. Той душал бебето с една връв. Разпискала се жената и хвърлила по съществото първото нещо, което ѝ попаднало — икона ли, библия ли, ама успяла да го прогони и той избягал през комина.

— Хм. Това не ми се видя особено страшно — сви презрително устни беленчанката.

— Нито пък на мен — додаде свищовлийката.

— Или пък на нас — подкрепиха ги Малкия и Големия беленчанин заедно с никополския.

Русата красавица от Янтра се стъписа, лицето ѝ пребледня. Тя бавно разви шалчето от врата си, после дръпна надолу яката на блузата и приближи шия до светлината на свещите.

Цялата компания ахна уплашено в един глас. Беленчанката и свищовлийката несъзнателно се прегърнаха, а балканджията се опули с увиснала челюст.

През врата на момичето минаваше тънък, грозен синьо-чер белег. Сякаш някой се бе опитал да я удуши с връв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.